

ஊர் வன பறப்பனவாக் கு உள் ளதலெல் லாம ஐந் ததே அறிவூதானாம்
 உங் களாக் குத் தலா பத் துப் பதினநைத் துகிட இருக் கலாம் .
 உயர் வானவராகவே இருங் கள் , ஆனால்
 அடூத் தவரை அவமதிப் பதற்கும் அவதஹு பசேவதற்கும்மே
 அவயைனெ று ஆகிவிட் ட அவலத் தை
 இன றனேமும் எண் ணிப் பாருங் கள் .
 ஆன றோரே! சான றோரே! மீ ண்டும்
 மன றாபிச் சொல்கிறனே _
 உங் கள் போட் டி பொறாமகைள் பொல் லாப் பு
 பொச் சரிப் புகளையெல் லாம்
 நீ ங் கள் தான சும் கவணே டும் ,
 அவரவர் சிரசுகளில் .
 என தலையில் ஏற றப் பார் க் காதி ர் கள் .
 பனங் காயின கனத் தயையும் சும் கலாகும்
 என கருவித் தலையால் , தவேயைனெ ளில் ;
 உங் கள் குப் பகைக் கிளங் கள் கழிசடகைளையெல் லாம்
 வழிநீ ளச் சும் ந்து ஆவதுதான என் ன?
 இல் லாததை இருப் பதாக, இருப் பதை இல் லாததாகப்
 பொல் லாங் கு சொல் லிச் சொல் லி
 என் ன கண்டீ ர் ?
 நல் லோரே வல் லோரே -
 சொல் லுங் கள் .
 பித் துப் பிடித் ததுபோல்
 தரிந் தவர் தரியாதவர் தலகைளையெல் லாம் ஏன்
 எத் திக் கொண்டேயிருக் கிறீ ர் கள் ?
 பரெமதிப் பிறக் குரியோரே! பரெந் தகைகளே!
 உத் தமர் களில் லை நீ ங் கள் ,
 அறிவனே ;
 உன் மத் தரக் களும் லை .
 உங் களகைக் கலந் தாலோசிக் காமல் ,
 உரக் க வழிமொழியாமல்
 சும் புவாய் எழூதுபவர் கைவிரல்களை அறுத் தறியும் வறியில்
 உங் கள் நாவிலும் எழூதுகோல் முனையிலும் பிச் சுவாக் கத் தியோடூ
 நகர் வலம் வந் துகொண்டிருக் கிறீ ர் கள் .
 மோதிரம் அணிந் திருப் பதொன்றே உங் களாக் கான தகுதியென் று
 தடேபித் தடேபித் தலகைளகைக் குட் டுகிறீ ர் கள்
 ரத் தம் சொட் டச் சொட் ட .
 ரணகாயமடநைத் தவரக் கள் நன் றிபாராட் டவணே டும் என்று
 மனதார விரும் பும் உங் கள் மனிதநயேம்
 மயெ சிலிரக் கவகைக் கிறது .
 மறவாமல்
 எரிகொள் ளியை எல் லா நரேமும்
 முதுகுப் புறம் மறதைத் தபடியே
 நட புபாராட் டிவருகிறீ ர் கள் .
 என் றனேமும் நரெப் பு உங் களையே பதம் பாரத் துவிடாமல்
 கவனமாயிருங் கள்

(உங்களுக்குச் சொல்லித் தரவேண்டாமா என்ன!)
எப்படியோ போங்கள் _
என்னை விட்டுவிடுங்கள் .

---

3. 00000000 00000000000000000000

‘ஒரு குடம் தண்ணி ஊத்தி ஓரே பி பித்துச்சாம்
ரண்டு குடம் தண்ணி ஊத்தி ரண்டே பி பித்துச்சாம்
மணு குடம் முப்புது குடம் மிவாயிரம் குடம் ...’
என்று பாடிக் கொண்டே வந்தவர்
குடமும் நானே தண்ணீ ரும் நானே பி வும் நானே
பனந்தமிழ் க்கவியும் நானே யென
ஆலாபிக் கத் தொடங்கியபோது
கலங்கிநின்றவர்களான
“குவளையும் குளிரச் சியும் , திவலையும் , தளும் பலும்
தென்றலும் மழையுமிருக்க
கவலையெதற்கு என்று
கைபிடித்துத் தன்னோடு அழைத்துச் செல்கிறது
காலாதிகாலம் வற்றாக் கவித்துவநீ ரிற்று.

‘காக் கா காக் கா கண்ணுக்கு மகைகொண்டுவா
குருவீ குருவீ கொண்டகைக்கு பி கொண்டுவா’
எனக் குழந்தை பாட்டுப் பிடுக்க,
‘கவிதை கொண்டுவா’யென
வளர்ந்தவர்கள் கட்டிபதில் தவறில்லதான .
அதற்காக
காக் காய் பிடித்து
கவிதைச் சிம்மாசனத்தில்
கொடுங்கலோச சப் பார்த்தால்
சும்மாயிருக்கலாமோ சொல்
வல்லமை கொள் கிளியே.

”தோ தோ நாய்க்குட்டி, துள்ளி வாவா நாய்க்குட்டி
உன்னதைதானே நாய்க்குட்டி , ஓடிவாவா நாய்க்குட்டி ”
யெனத்
தடித்தடிக்க குழந்தைப்பாடல்களைச் சொல்லிச்
சக கவிகளையெல்லாம் செல்லம் கொண்டாடுவது
தன்னை பழுத்து மூதிரந்த கவியாகவும்

பிறர் வரிகளகைக் குழந்தைப் பிதற்றல்களாகவும்
நிறுவத் தான்
என்று புரிய நீ ண்டகாலமாயிற்று.

”தோசையை மா தோசை, அம்மா சூட்ட தோசை
அரிசி மாவும் உளுந்த மாவும் அரைச்சு சூட்ட தோசை”
யனெக்
கரணத்து கரணத்து தன் கவிதையை
கனியமுதனென்றுரைக்கப்
பிரயத்தனப்பட்டுகொண்பிரூப்பவர்களுக்கூ:
கழை வரகுக்கழை மூதல்
பர்கர்பீ ட்ஸா வரை
வாய்க்கு ருசியாய்
இங்கே வகவைகயையாய்
இரூப்பது நன்றாகவே தெரியும் எமக்கூ.

”நிலா நிலா ஓடி வா, நிலல்லாமல் ஓடி வா,
மலமலே ஏறி வா, மல்லிகபைப்பி கொண்டு வா .....
ஆ! தெரியுமா!
ஓயாமல் ஓடியோடி மலமலே தாவியதேறி மல்லிகபைப்பி கொண்டு வரூம் அந்த நிலா என
கவிதை.” யனெப்
பதவூரை சொல்ல ஆரம்பித்த பரூந்தனக்காரக் கவியை
இடமெறித்து
’என் நிலா பறந்துவரூம், மலயாகவே மாறிவிடும்
கூறிஞ்சிப்பி வனயை அரிய பிங்களையே அதிகம் கொய்துவரூம்
என்று கபி
கொட்டாவி விட்டுத் திங்க ஆரம்பித்தது குழந்தை.

---

4. 000000000000 ...’

(* ஆம், நான் Big Boss பார்க்கிறேன். இதில் அறிவுச்சிறுமயென்ன, அவமானமென்ன.
ஓரு சில மண்டகையில் உதிக்கும் மகொத்தொடர் குரூரூங்களோடூ ஒப்பிட, சமூகத்தின்
’self-appointed champion’களின் புளுகூமட்டை விவாதக்கூச்சல்களோடூ ஒப்பிட, இந்த
நிகழ்ச்சி ஓருவித இளபை பாறலாகக்கூட்ட இரூக்கிறது.)

நிஜத்தை நிழலென்றும் நிழலை நிஜமென்றும் நம்பவகைக்கும் நாட்களினட்டாக
நகரந்துகொண்பிரூக்கிறோம்;
உண்மையைப் பொய்யாக்கி பொய்யை உண்மையாக்கிக் காட்டும்
பிரபஞ்சத்தின் பிரஜைகள் நாம்.
இதில் உன் அன்பும் ஆதங்கமும் கோபமும் தாபமும், வலியும் களியும் வீ ம்பும்
விசும் பலும்
utopion கனவூலகை உரூவாக்கித் தரூவதொரூ கொடூப்பினயையாய்.

உலக உருண்டையை வாய்க்குள் காட்டும் குழந்தைக் கண்ணனாய்
ஏழை ஸிண்ட்ரெல் லாவாய்,
ஏதோ சாபவிமோசனத்தை எதிர்பார்த்திருக்கும் மழுகுச்சிலயையாய்
என்னென்னவோ பரிமாணங்களில் உன்னை உவமையாய் குறியீடாய், காவியமாய்
விரித்துக்கொண்டே போகிறாய் பண்ணே....
ஏதோவொரு ஆகுதியில் உன்னை அர்ப்பணமாக்கியபடியே
வளையவருகிறாய்
உன் அன்பின் அகரோரப் பசியைக் கண்டு அஞ்சியோடுபவர்களையே
விரட்டிப்பிடிக்கவேண்டாம். விட்டுவிடு.
வழிபார்த்துக் காத்திரு நம்பிக்கையோடு.
உன் கண்களில் மின்னித் துரியுமோர் ஊமவைலி
என்னுள் ஊடுருவிப் பாய்ந்து
காலத்தின் கையிலிருந்து என்னைக் கடத்திச் சென்றுவிடுகிறது.
குழந்தையும் கிழவியுமற்றதொரு அருவமாய்
தினந்தினம் கட்டுவிட்டுக் கட்டுபாய்கிறேன் உனக்குள்.
உன் நிர்மலம் அதனையும் மொத்தமாய் நடிப்பனில்
ஆயிரம் ஆஸ்கார்களுக்கு அப்பாற்பட்டவள் நீ .
அருவ வளையிலான அரியாசனத்தில் அமர்ந்தபடியே
நிரந்தர நாடோடியாய் அலறந்து அலகைக் கழிந்துகொண்டிருக்கும் நீ
விதிவச வாழ்வின் freewill.
உன் அரசவையில் சட்டங்களியற்றிக்கொண்டிருக்கும் பட்டாம்பச்சிகளின்
சிறகுகளையே பிய்த்தறியக் காத்திருப்பவர்களை
சிரித்தபடி கடந்துசெல் .

0000000000 0000

ஏதோவொரு தருணத்தில் மண்ணில் உதிர்ந்திருக்கலாகும்
நிலவங்களையும் நட்சத்திரங்களையும் தடையெடுக்கும் தவிப்பில்
தலகைகூனிந்தபடியே,
ஒரு காலாதீ தவளையைக் காலால் கநீந்தியபடி
போய்க்கொண்டிருக்கிறாள் ஓவியா.
அடிக் கொழு முகமடி இடறுகிறது.
ஒன்றைக் கையிலெடுத்துச் சூழற்றி வீசியறிகிறாள் .
அது போய் விழுந்த பள்ளத்தாக் கிலிருந்து
பொசுங்கும் நாற்றம் சூள்என்று கிளர்ந்தழுகிறது.
இன்னொன்று பிடியில் அகப்படாமல் நழுவிப்போனபடியே
அவளையே பார்த்து எள்ளிகையாட்கிறது.
பகையென்ன என்னோடு என்று திகைப்போடு பார்த்துவிட்டுத்
தன் தடையைத் தொடர்கிறாள்
வழிமறிக்கும் முகமடி ஒன்றை
ஒரே குதிகுதித்துத் தாண்டிச் சென்றுவிடுகிறாள் .
கனிவாய்ச் சிரித்தபடி கனலகைக் கக்கும்
முகமடியை மருட்சியோடு வறெடுத்துப்பார்க்கிறாள் .
முகம் மட்டுமல்ல அவள் - மனம் ; ஆன்மா.
அவளையே சும்மா விடலாமா?

விடாமல் வழிமறித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றன முகமடிகள்.
 ஒன்று அசந்த நேரம் அவள்மேல் ஏறிப்படர்ந்து
 அவள் முகத்தை எட்டப்பார்க்கிறது.
 தட்டிவிட்டு முன்னேறுகிறாள்.
 கூர்ங்கிலிருந்து வந்தவர்கள் தானே நாம் என்று
 ஒரு முகமடி இன்னொன்றை அணிந்துகாட்ட,
 போலீசுச் செய்யாமல், இரண்டு போலிகளையுமே மறுத்து
 அப்பால் செல்கிறாள்.
 ஒன்றை உருட்டுக்கட்டையால் ஓரே போடும் போடும்
 ஒன்றை தனக்கயூரிய புன்னகையால் கதிகலங்கச் செய்கிறாள்.
 என்ன செய்தும் முகமடிகள் விடுவதாயில்லை.
 மடிக் கமாய் அவளதை துரத்திக்கொண்டேயிருக்கின்றன.
 ஒருவளே தானும் ஒரு முகமடியை மாட்டிக்கொண்டுவிடுவதுதான் தப்பிக்கும்
 வழியே
 என்றெண்ணி ஒன்றை எடுக்கும் போதே
 அவளக்கு மிச்சுத்திணறல் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.
 தொப்பென்று போட்டுவிடுகிறாள்.
 பொழுது போய்க்கொண்டிருக்கிறது - காலாதி தவளையிலும்.
 அழ நேரமில்லை.
 மண்ணுள்ள நிலவுகளை விண்மீன்களை அவள் திரட்டியாகவண்ணும்.....
 நாளெல்லாம் நடந்து நடந்து அதிகம் களைத்துவிட்ட
 அவள் வண்ணச்சீரடிகள் இளைப்பாற ஏங்குகின்றன.
 இருந்தாற்போலிருந்து பெய்யும் மழையின்
 மடிசாய்ந்துகொள்ளும் ஓவியாவை
 மனநிலை பிறழ்ந்தவளாய்க்கொக்கரித்து
 உதட்டளவில் வருத்தப்படுகின்றன முகமடிகள்.
 பாவம், முகமடிகளால் பார்க்கவியலாது
 விண்மீன்கள், நிலவுகள், கோள்கள்,மகேம், அணுகுகள், அந்தர சூந்தரத்தோடும்
 அவள் வசமாகிவிட்டவானம்
 அவளதை கதகதப்பாக அடக்காததுக்கொண்டிருப்பதை

5. 0000000000000000 000000000000

உண்மைக்கவியைக்கொண்டாட ஒருநாளும் தவறமாட்டார் அவர்....
 மரத்தில் கட்பிவதைது, மளக்கென்று எலும்பு முறித்து
 ஒரு கண்ணைப் பிடுங்கியெறிந்து, மதுகில் முட்கம்பி நுழைத்து
 விதவிதமாய்ச் சித்திரவதை செய்து, சிறுகச் சிறுகச் சாகடித்து
 கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார் அவர்
 உண்மைக்கவிகளையெல்லாம்.

அதிநவீன தமிழ்க் கவிதைக்கு நாலாயிர சொச்சம் பக்கங்களில்
 ஒற்றையர்த்தத்தை நிறுவிக்கொண்டபோய்

நல்லதொரு மாமூனவைவர் பட்டம் பெற்றுவிட்டபின்
தன் மாணாக் கரகளுக்கு அன்பளிப்பாய்த் தந்தார்
தானழைத்திய கண்ணாவிக்கவிதைகளடங்கிய தொகுப்பை.

ஐந்து வார்த்தைகள் தமிழில், இரண்டொன்று ஆங்கிலத்தில்;
தவேபைபட்டால் இந்தி, ஹீப்ரீ, இஸ்பானிய மொழிகள்
இடையிடையே சிலகணங்கள் மௌனம்,
கபிரயைவெறிக்கும் பார்வையைநிலையைக்கூறிக்க,
பயைப்பயைச்சுருங்கிவிரியும் புருவம் பரேறிவுசாலியாக்க,
மலேயரும் மபிடிய உள்ளங்கை
மானுடவாழ்வின் ரகசியங்களகைக்கூறிப்புணர்த்த,
ஊறிக்கொண்டயேருக்கும் உதட்டோர இகழ்ச்சிச்சிரிப்பு
உன்னதங்களெல்லாம் தானே என பறையறிவித்தபடியிருக்க
இதுபோதும் _
எல்லா உறவுகளும் உத்தமப்பேச்சாகிவிடும்.

ramakrishnanlatha@yahoo.com